

РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. Пловдив, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети ноември през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Узунов

при участието на секретаря Елена Ив. Дженева
като разгледа докладваното от Светослав Н. Узунов Административно
наказателно дело № 20215330206721 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН. Обжалвано е
наказателно постановление № 20-0438-001468/23.10.2020 год. издадено от
ВПД Началник РУ към ОД на МВР гр. Пловдив, Трето РУ гр.Пловдив, с
което на Ч.П.А., с ЕГН ***** е наложено административно наказание -
глоба в размер на 50 лева за нарушение на разпоредбите на чл.137А, ал.1 от
Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1
от ЗДвП и административно наказание - глоба в размер на 50 лева за
нарушение на разпоредбите на чл.133, ал.1 от ЗДвП, на основание чл.181, т.7
от ЗДвП.

Жалбоподателят, в жалбата оспорва издаденото НП като
незаконносъобразно и недопустимо, и иска неговата отмяна. В допълнителни
мотиви към жалбата и в съдебно заседание чрез процесуалния представител
адв.Т. навежда доводи в подкрепа на направеното с жалбата искане.
Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна Трето РУ при ОДМВР гр.Пловдив – редовно
призована, не изпраща представител. В депозираните до съда молби-становища
при предходното разглеждане са изложени твърдение за неоснователност на
жалбата и е направено искане за оставянето ѝ без уважение и потвърждаване
на НП.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради, което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по
същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди

доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото потвърждаване по следните съображения:

С акт за установяване на административно нарушение от 17.10.2020 год. било установено, че на същата дата, около 21:20 часа в гр.Пловдив по ул.“Георги Бенев“ до № 14 в посока на движение от запад на изток, жалбоподателят Ч.П.А. управлявал лек автомобил „Шкода Октавия“ с рег. № ****, собственост на „Индустриал Сървиз Юръп“ ООД, БУЛСТАТ ***, като по време на движение не използва обезопасителен колан, с който МПС е оборудвано.Констатирано било още, че водачът превозва по-голям брой пътници от определения в СРМПС. Записано било от актосъставителя, че по този начин са нарушени разпоредбите на чл.137А, ал.1 и чл.133, ал.1 от ЗДвП. Въз основа на съставения АУАН е издадено и атакуваното наказателно постановление, в което административнонаказващият орган е възприел описаната в акта фактическа обстановка и е приел, че са налице нарушения на разпоредбите на чл.137А, ал.1 и чл.133, ал.1 от ЗДвП, като е постановил налагане на глоба в размер на 50 лв., на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП, съответно глоба в размер на 50 лв., на основание чл.181, т.7 от ЗДвП.

Описаната в АУАН фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена от събраните по делото гласни доказателства – разпит на актосъставителя Н., потвърждаващ описаното в акта, както и въз основа на представените писмени доказателства, които съдът кредитира като последователни и обективни. От жалбоподателя не са представени доказателства, оборващи презумптивната доказателствена сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, още повече и че в представеният АУАН жалбоподателят е вписал собственоръчно, че няма възражения по така установеното от актосъставителя.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Компетентността на административнонаказващия орган се установява от приложената по делото Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. – т.2.11.

По отношение на възражението за липса на териториална компетентност на актосъставителя, съдът намери следното:

Според чл. 189, ал.1 от ЗДвП, актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон. Съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б“ от ЗАНН, актове могат да съставят длъжностните лица, определени от ръководителите на ведомствата, организациите, областните управители и кметовете на общините, на които е възложено приложението или контрола по приложението на съответните нормативни актове.

Процесният АУАН е съставен от полицейски служител на длъжност „младши автоконтролор“ при РУ-Карлово, който съгласно представената по делото Заповед рег.№ 8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи е оправомощен с компетентност на полицейските органи да съставя

АУАН и фишове – в рамките на обслужваната територия. т. е. компетентност да издават актове за установяване на административни нарушения имат и оправомощени от министъра длъжностни лица в службите за контролна дейност по ЗДвП. В този смисъл е налице предвидена в закона възможност за делегиране на правомощия по тази дейност.

В рамките на настоящото производство, и при съобразяване на принципите на служебното начало и изискването за разкриване на обективната истина, съдът е изискал от въззиваемата страна да представи доказателства за компетентността на актосъставителя, съобразявайки и задължителните указания на касационната инстанция.

От представените писмени документи се установява, че съгласно Заповед № 3173-8806-15.10.2020г. на директора на ОДМВР-Пловдив, е било разпоредено **на територията на ОДМВР-Пловдив** да се проведе специализирана полицейска операция. За целта били ангажирани сили и средства на ОДМВР-Пловдив, като съгласно раздел II, т. 3 ангажимент на началникът на РУ-Карлово е бил да осигури 4 служители с правомощия по ЗДвП с 2 бр. МПС, оборудвани с техническо средство за установяване на употреба на алкохол за участието в СПО, като задължително било едното МПС да бъде КИА със смесен екип от мл. автоконтрольор и служител с правомощия по ЗДвП.

Видно от докладна записка от М.Х. рег. № УРИ281-р-15102/19.10.2020г., служителите от РУ-Карлово, участвали в проведената СПО, били инсп. Х., мл. автоконтрольор К., актосъставителят св. Б.Н. – мл. автоконтрольор, както и мл. ПИ Т., като служителите са били разпределени по двама в екип с 2 бр. служебни автомобили **за работа на територията на 03 РУ-Пловдив.**

Участието на актосъставителя в специализираната акция се потвърждава и от представената по делото Заповед № 3173-8965/21.10.2020г. на директора на ОДМВР-Пловдив.

Поради изложеното и с оглед така представените доказателства се установява, че за времето от 15,00ч. на 17.10.2020г. до приключване на горепосочената СПО, актосъставителят Н., при участието си в тази специализирана акция, е обслужвал територията на 03 РУ-Пловдив към ОДМВР-Пловдив, поради което и същият се е явявал оправомощен съгласно т.1.3. от Заповед рег.№ 81213-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи да издава актове за установени нарушения по ЗДвП на тази територия, включително по отношение на процесното нарушение.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 17.10.2020г., за нарушение от същата дата, а НП - на 23.10.2020г., тоест преди погасяване на административно наказателната отговорност на дееца.

По същество жалбата е частично основателна, поради следното:

За нарушението по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП:

Съгласно чл.137а, ал.1 от ЗДвП, водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение следва да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Като е управлявал процесният лек автомобил на датата и мястото, посочени в акта и НП, без да използва обезопасителен колан, с който е оборудвано МПС, жалбоподателят А. е нарушил горецитираната разпоредба от ЗДвП. В случая не са изложени твърдения и ангажирани доказателства за наличие на някои от изключващите отговорността обстоятелства по смисъла на чл. 137а, ал.2 ЗДвП, поради което следва да се счете, че жалбоподателят е допуснал визираното нарушение. Така и Решение № 1377 от 07.07.2015 г. по н. д. № 1342/2015 г. на Административен съд – Пловдив.

Неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че е била възпрепятствана защитата му да разбере за какво именно е ангажирана отговорността му. В АУАН ясно е описано, че нарушението е за това, че по време на движение жалбоподателят **не** използва обезопасителен колан. Действително в НП е описано като нарушение, че „водачът **ни** използва обезопасителен колан“, но това безспорно представлява техническа грешка при изписването на акта, като чисто смислово никъде не се сочи, нито се твърди жалбоподателят да е член на състава на 03 РУ към ОДМВР-Пловдив. Нещо повече, още в следващото изречение е видно, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана именно за това, че като водач на МПС, когато е в движение, **не** използва обезопасителен колан, с който МПС е оборудвано, което също води съда до извод, че не е нарушено правото на защита на жалбоподателя да разбере за какво нарушение му е повдигнато обвинение, респ. да се защити, като оборва констатациите на административнонаказващия орган.

Правилно е бил санкциониран жалбоподателят на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП с глоба във фиксиран в закон размер от 50 лв. Съдът не споделя възражението, че санкционната разпоредба касае друго нарушение за непоставяне на „предпазен“, а не на „обезопасителен“ колан. Касае се за едно и също понятие, като видно и от Речника на българския език, публикуван на сайта на Института за български език към БАН, двете думи са с еднакво смислово значение – **„ОБЕЗОПАСИТЕЛЕН**, -лна, -лно, *мн.* -лни, *прил.* Който осигурява безопасност, прави нещо да бъде безопасно; **предпазен.**“

По отношение на това нарушение съдът счита, че не би могло да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН за маловажен случай, доколкото съответното деяние не се явява с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните случаи на такива нарушения.

Поради това и процесното НП се явява законосъобразно в горепосочената част, поради което и следва да бъде потвърдено.

За нарушението по чл. 133, ал. 1 от ЗДвП:

Що се отнася до второто нарушение по чл.133, ал.1 от ЗДвП настоящият съдебен състав намира, че липсва коректно, пълно и ясно описание на нарушението, така както изискват императивните норми на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Разпоредбата на чл.133, ал.1 от ЗДвП забранява превозването на по-голям брой пътници от определения в свидетелството за регистрация на моторното превозно средство. В случая нито е посочен установеният от контролния орган брой пътници към момента на проверката, надвишаващ определения в СРМПС брой, нито е посочен какъв е определеният в СРМПС разрешен брой лица, които могат да бъдат превозвани. При липсата на описание на тези факти, няма как съдът за първи път във фазата на съдебното следствие като въззивна инстанция да установява факти, които не са били надлежно предявени с АУАН и НП на жалбоподателя, тъй като именно АУАН и НП са актовете, които формират фактическата рамка на обвинението.

Допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила, нарушава правото на защита на санкционираното лице и води до незаконосъобразност на НП в тази му част. Поради това и процесното НП по отношение на нарушението по чл. 133, ал. 1 от ЗДвП следва да бъде отменено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, разноски се дължими и на двете страни по съразмерност.

Въззиваемата страна не е направила искане за присъждане на разноски в настоящото производство, нито в производството при първото разглеждане на делото по АНД № 187/21г. по описа на РС-Пловдив. Били са поискани разноски в производството по КАНД № 1809/21 по описа на АС-Пловдив с касационната жалба, като съдът с решението си изрично е посочил, че съобразно изхода на спора и на основание чл. 226, ал. 3 от АПК при новото разглеждане на делото съдът следва да се произнесе по отговорността за разноските за водене на делото и пред касационната инстанция. Съобразно с нормата на чл.63, ал.5, вр. с ал.3 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ и като съобрази характера и тежестта на производството, както и фактът, че представителството е осъществено единствено чрез депозиране на писмена жалба от юрисконсулт, съдът намери, че следва да се определи в полза на въззиваемата страна юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 80 лева. Намалено по съразмерност с оглед изхода на спора, следва жалбоподателят да се осъди да заплати на въззиваемата страна юрисконсултско възнаграждение в размер на **40 лв.** разноски за осъществено представителство от юрисконсулт в производството по КАНД № 1809/21 по описа на АС-Пловдив.

По делото от жалбоподателя е направено искане за присъждане за разноски във всяка една от инстанциите – по АНД № 187/21г. по описа на РС-Пловдив, по КАНД № 1809/21г. по описа на АС-Пловдив и по настоящото

дело. Представени са договори за правна защита и съдействие.

По АНД № 187/21г. по описа на РС-Пловдив е представен договор за правна защита и съдействие за процесуално представителство и защита на жалбоподателя от адвокат, видно от който е било уговорено и заплатено в брой възнаграждение в размер от 600 лв. От въззиваемата страна е направено възражение за прекомерност. Според чл.63, ал.4 от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Според чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента; размерът на възнаграждението трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа, каквато в случая се явява Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Случаят попада в хипотезата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата, като при интерес до 1000 лв. – минималното възнаграждение е 300 лв. При това положение и с оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото и извършените процесуални действия, настоящият състав на съда намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, поради което направеното в тази връзка възражение от въззиваемата страна е основателно и така претендираният размер от 600 лева следва да бъде намален до 300 лева. С оглед изхода на спора и по съразмерност, дължимото възнаграждение следва да се редуцира наполовина с оглед на пропорцията между потвърдената и отменената част на наказателното постановление, поради което и следва жалбоподателят да бъде овъзмезден от въззиваемата страна за сторените от него разноски в производството по АНД № 187/21г. по описа на РС-Пловдив в размер на 150 лв.

По КАНД № 1809/21г. по описа на АС-Пловдив е представен договор за правна защита и съдействие за процесуално представителство и защита на жалбоподателя от адвокат, видно от който е било уговорено и заплатено в брой възнаграждение в размер от 300 лв., което не се явява прекомерно, доколкото съответства на минимално предвиденото. С оглед изхода на спора и по съразмерност, дължимото възнаграждение следва да се редуцира наполовина с оглед на пропорцията между потвърдената и отменената част на наказателното постановление, поради което и следва жалбоподателят да бъде овъзмезден от въззиваемата страна за сторените от него разноски в производството по КАНД 1809/21г. по описа на АС-Пловдив в размер на 150 лв.

По настоящото дело е представен договор за правна защита и съдействие за процесуално представителство и защита на жалбоподателя от адвокат, видно от който е било уговорено и заплатено в брой възнаграждение в размер от 300 лв., което не се явява прекомерно, доколкото съответства на минимално предвиденото. С оглед изхода на спора и по съразмерност,

дължимото възнаграждение следва да се редуцира наполовина с оглед на пропорцията между потвърдената и отменената част на наказателното постановление, поради което и следва жалбоподателят да бъде овъзмезден от въззиваемата страна за сторените от него разноски в производството по АНД № 6721/21г. по описа на АС-Пловдив в размер на 150 лв.

Така общо за трите производства, за които жалбоподателят е направил разноски, следва въззиваемата страна да бъде осъдена да му заплати сума в общ размер на **450 лв.**

С оглед крайния изход на спора, на двете страни трябва да се възложат по съразмерност и сторените в хода на производството разноски за явяване на свидетели в съдебните заседания, в общ размер на 30 лв., поради което и всяка една от страните следва да бъде осъдена да заплати по сметка на РС-Пловдив сума от по **15 лв.**, представляваща сторени от съда разноски за явяване на свидетели.

Съгласно т.6 от ДР на АПК "Поемане на разноски" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. В случая въззиваемата страна 03 РУ към ОДМВР-Пловдив не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ, от което е част наказващият орган, а именно ОДМВР-Пловдив.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 20-0438-001468/23.10.2020 год. издадено от ВПД Началник РУ към ОД на МВР гр. Пловдив, Трето РУ гр.Пловдив, с което на Ч.П.А., с ЕГН ***** **В ЧАСТТА**, в която е наложено административно наказание - ГЛОБА в размер на 50 лева за нарушение на разпоредбите на чл.137А, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-0438-001468/23.10.2020 год. издадено от ВПД Началник РУ към ОД на МВР гр. Пловдив, Трето РУ гр.Пловдив, с което на Ч.П.А., с ЕГН ***** **В ЧАСТТА**, в която е наложено административно наказание - ГЛОБА в размер на 50 лева за нарушение на разпоредбите на чл.133, ал.1 от ЗДвП, на основание чл.181, т.7 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР-Пловдив **ДА ЗАПЛАТИ** на Ч.П.А., с ЕГН ***** по съразмерност сумата в размер на **450 лв.**, представляваща сторените разноски в производствата по АНД № 187/21г. по описа на РС-Пловдив, по КАНД № 1809/21г. по описа на АС-Пловдив и по АНД № 6721/21г. по описа на АС-Пловдив.

ОСЪЖДА Ч.П.А., с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на ОДМВР-Пловдив по съразмерност сумата в размер на **40 лв.**, представляваща сторените разноски в производството по КАНД № 1809/21г. по описа на АС-

Пловдив.

ОСЪЖДА ОДМВР-Пловдив **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на РС-Пловдив по съразмерност сумата в размер на **15 лв.**, представляваща сторени в производството съдебни разноси.

ОСЪЖДА Ч.П.А., с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на РС-Пловдив по съразмерност сумата в размер на **15 лв.**, представляваща сторени в производството съдебни разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд гр.Пловдив в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____